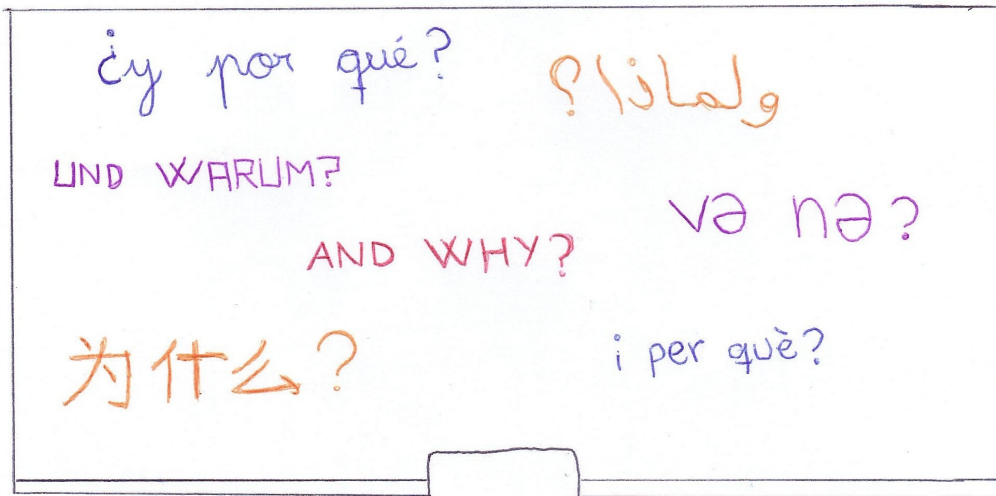

I per què?

L'Helena era una nena pèl-roja que vivia en un poblet molt petit amb els seus pares i la seva àvia. Tenien una casa amb un jardí ple d'hortènsies i un gos, bufó però emprenyador, que es deia Max. Era simpàtica, eixerida, molt curiosa i l'esport que més li agradava era preguntar.

La seva àvia l'acompanyava cada dia a l'escola però des de feia un parell de mesos no ho podia fer perquè estava malalta. Un matí que feia molta calor, la mare li va explicar, mentre l'abraçava, que l'àvia havia marxat per reunir-se amb l'avi i que estarien molt feliços de retrobar-se.

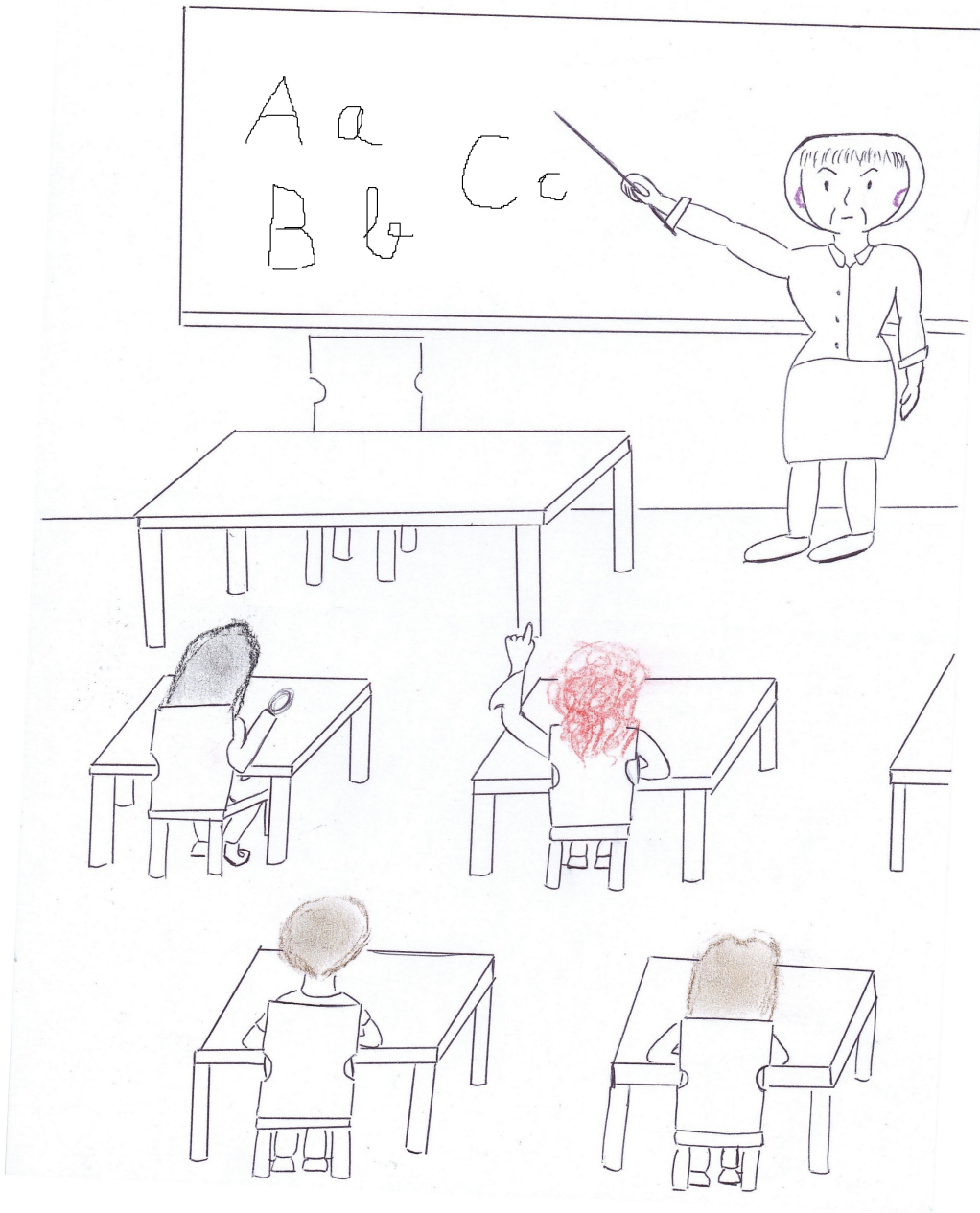
Una setmana
després de
l'enterrament
de l'àvia, en
Max va
desaparèixer
sense dir ase ni
bèstia i ningú
no el va tornar
a veure,
malgrat van
empastifar tot
el poble de
cartells amb la
seva
fotografia.

La tristor de l'Helena era tan feixuga que quan es feia fosc li
costava de respirar.

Un mes després, amb el curs a punt de començar, l'Helena i els seus pares van acomiadar-se del poble per instal·lar-se a la ciutat.

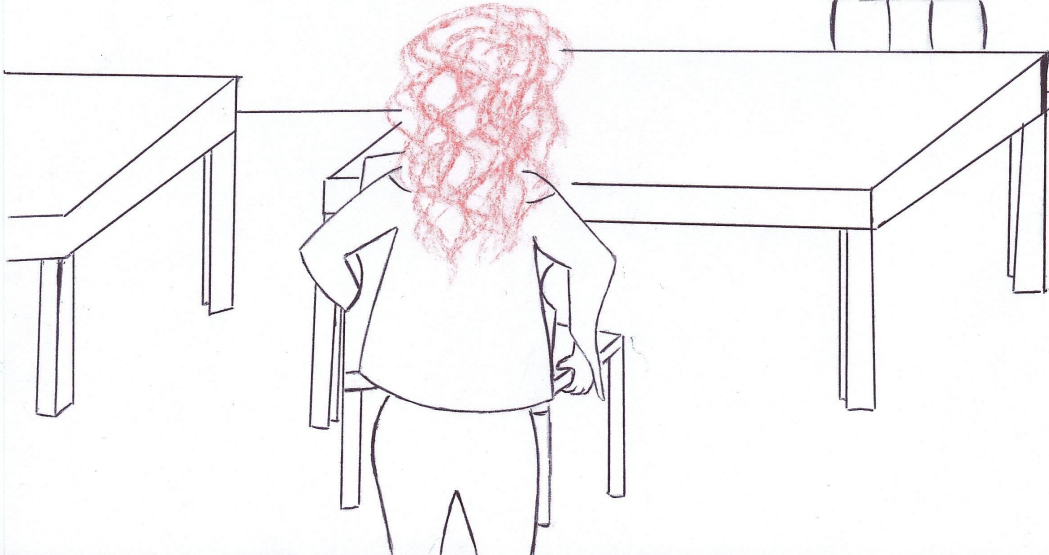
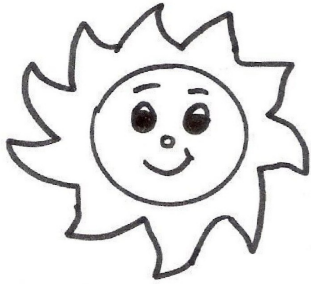
Un cop enllestit el trasllat a un piset acollidor però que no tenia l'alegria d'un jardí amb hortènsies, l'Helena va haver de començar el nou curs en una nova escola. L'edifici, que semblava una fàbrica, tenia molts alumnes de totes les edats. La seva classe, 3r de primària A, la formaven 13 nens i 12 nenes i la mestra es deia Maria Pilar.

Com que l'Helena era tan desperta sempre tenia la mà alçada, esperant que la senyoreta li donés el torn per fer-li tota mena de preguntes sobre el tema que estaven treballant.

Es veu que a la Maria Pilar no li agradava gens que els nens preguntessin massa i sovint li deixava anar comentaris com aquests: “No pots fer totes les preguntes a la vegada, maCa?” o “Per què no t'esperes al final de la classe per fer les teves preguntetes?”

Quan no portava ni dos mesos a la nova l'escola, la mestra es va empipar com una mona amb l'Helena que no entenia que el sol fos tan gran com la senyoreta explicava i, com era d'esperar, va castigar-la. Li va manar que agafés la taula i la cadira i que es traslladés ben al fons de l'aula, sola.

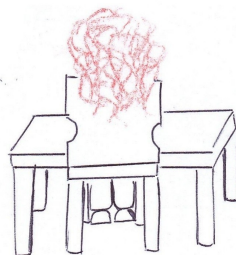
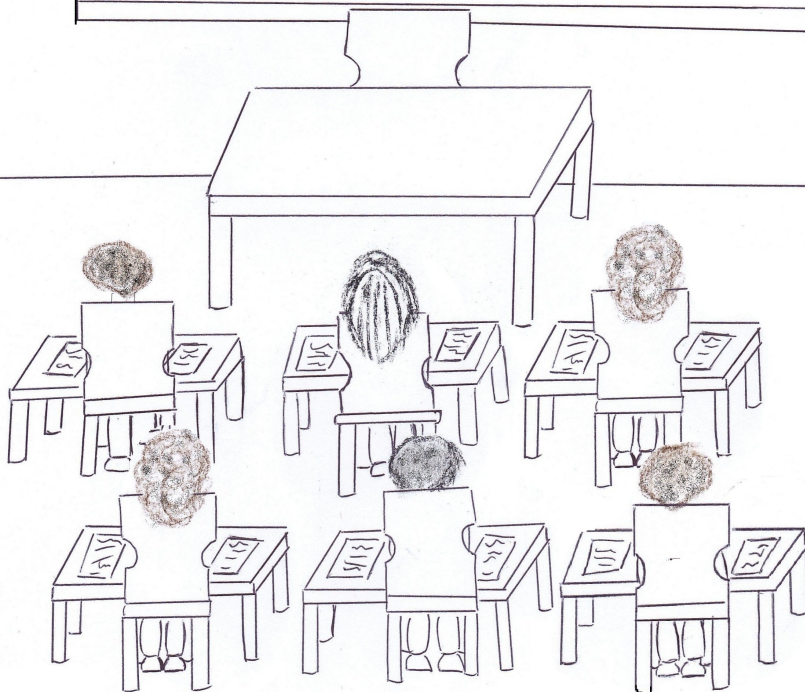

L'Helena va obeir amb rapidesa perquè la mestra feia cara de no voler més preguntes inoportunes. Ella, però, no entenia per què l'havia castigada i, finalment, va esperar que acabés la classe per preguntar-li-ho. Només alçar el braç, la Maria Pilar, enfurismada, li va dir que no tornés a fer-ho: “si t'he castigat és perquè estic fins al capdamunt de les teves preguntes que interrompen les meves explicacions”. El to de veu va espantar-la i, tot i que li van entrar ganes de plorar, es va contenir.

Des del moment en què es va trobar aïllada al fons de la Classe, la senyoreta va deixar de repartir-li les fitxes i de dedicar-li cap atenció. L'Helena no es rendia i, davant qualsevol dubte que li generés l'explicació de la lliçó, continuava alçant el braç amb una energia renovada. Era, però, un gest inútil perquè la M. Pilar la ignorava. Aleshores, de mica en mica, els seus companys també ho començaren fer, quasi sense adonar-se'n, perquè que la mestra la deixés de banda va aconseguir, amb un èxit aclaparador, que la resta de la Classe la imités, sobretot per la por que els renyés o castigés.

De pressa i bé mai s'avingué

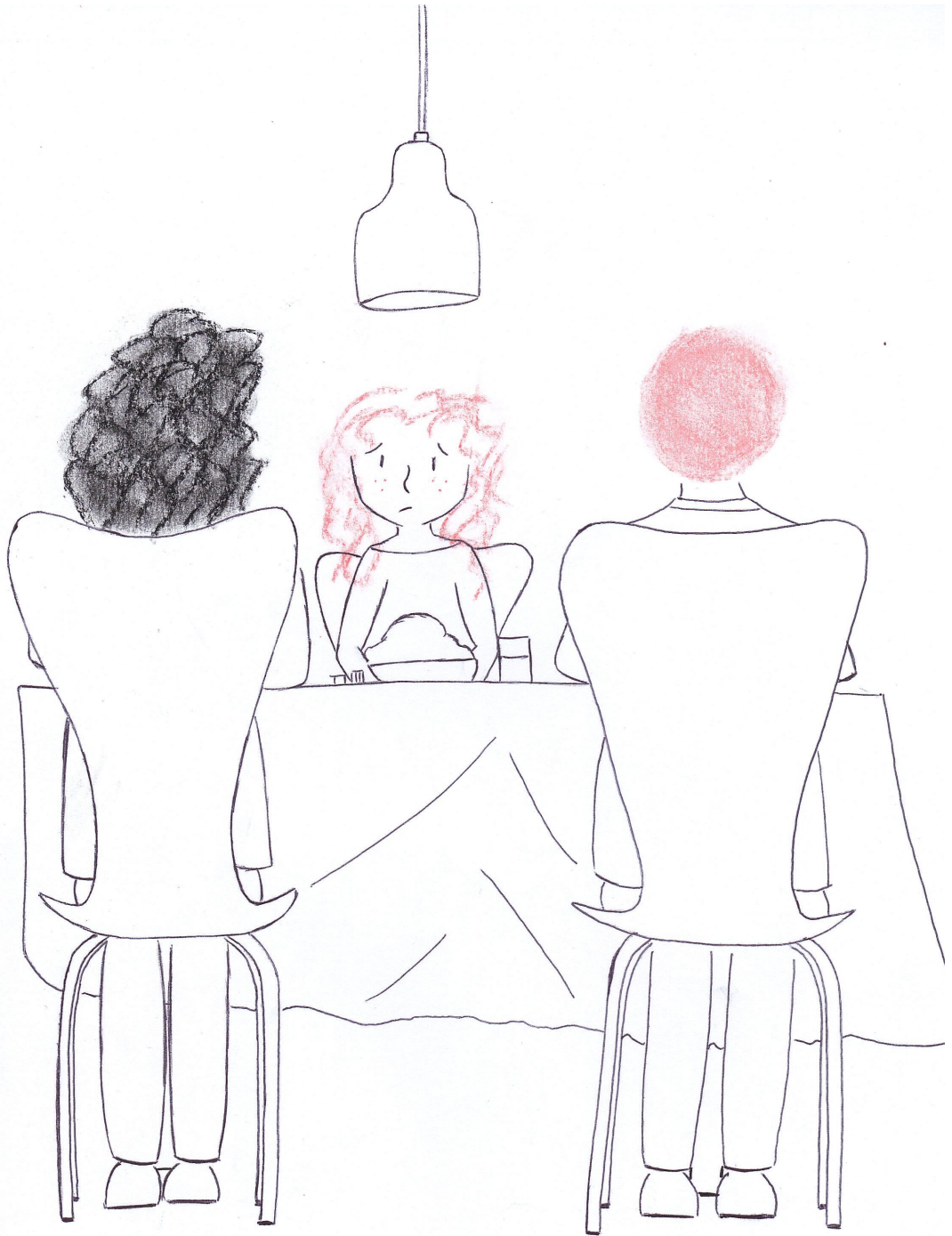
Des de la primera setmana del càstig, en arribar divendres a la tarda, l'Helena s'atansava a la Maria Pilar i li feia la mateixa pregunta: “Quan podré tornar a seure amb els meus companys?”; la resposta que rebia també era sempre la mateixa: “Dilluns en parlarem”. I l'Helena, tota cofoia, es desinflava com un globus quan, en començar la setmana, no rebia cap indicació de la mestra de tornar al lloc d'abans; l'esperava una altra setmana trista com un dia plujós de tardor. Divendres, però, li ho tornaria a preguntar, no fos cas que la mestra canviés de parer i la deixés tornar a seure amb els seus companys.

Mig any castigada, 181 dies sola com una mussola, 4.344 hores invisible als ulls dels altres nens i nenes, 15.638.400 de minuts sense dir res a casa ni del càstig ni de la tristor que començava a guanyar-li tots els racons de la seva petita figura.

L'estona del pati es feia eterna i quan arribava a casa també estava apagada i menjava com un ocellet. Els seus pares la notaven una mica callada però pensaven que el motiu, els motius, podien ser la mort de l'àvia, la fugida o el segrest d'en Max, deixar el poble on havia nascut, viure en una ciutat gran i sorollosa, la nova escola, el canvi d'amics i de companys...

L'Helena, lluny de voler-los preocupar, feia el cor fort per dissimular com se sentia i les poques ganes d'anar a l'escola per estar més sola que la lluna.

En començar el segon trimestre, es va incorporar un nen nou a la seva classe. Es deia Pau, venia d'un poblet llunyà i no coneixia ningú.

Ell també passava moltes estones sol, fins que es va fixar en la nena que sempre estava sola a classe, al pati i al menjador.

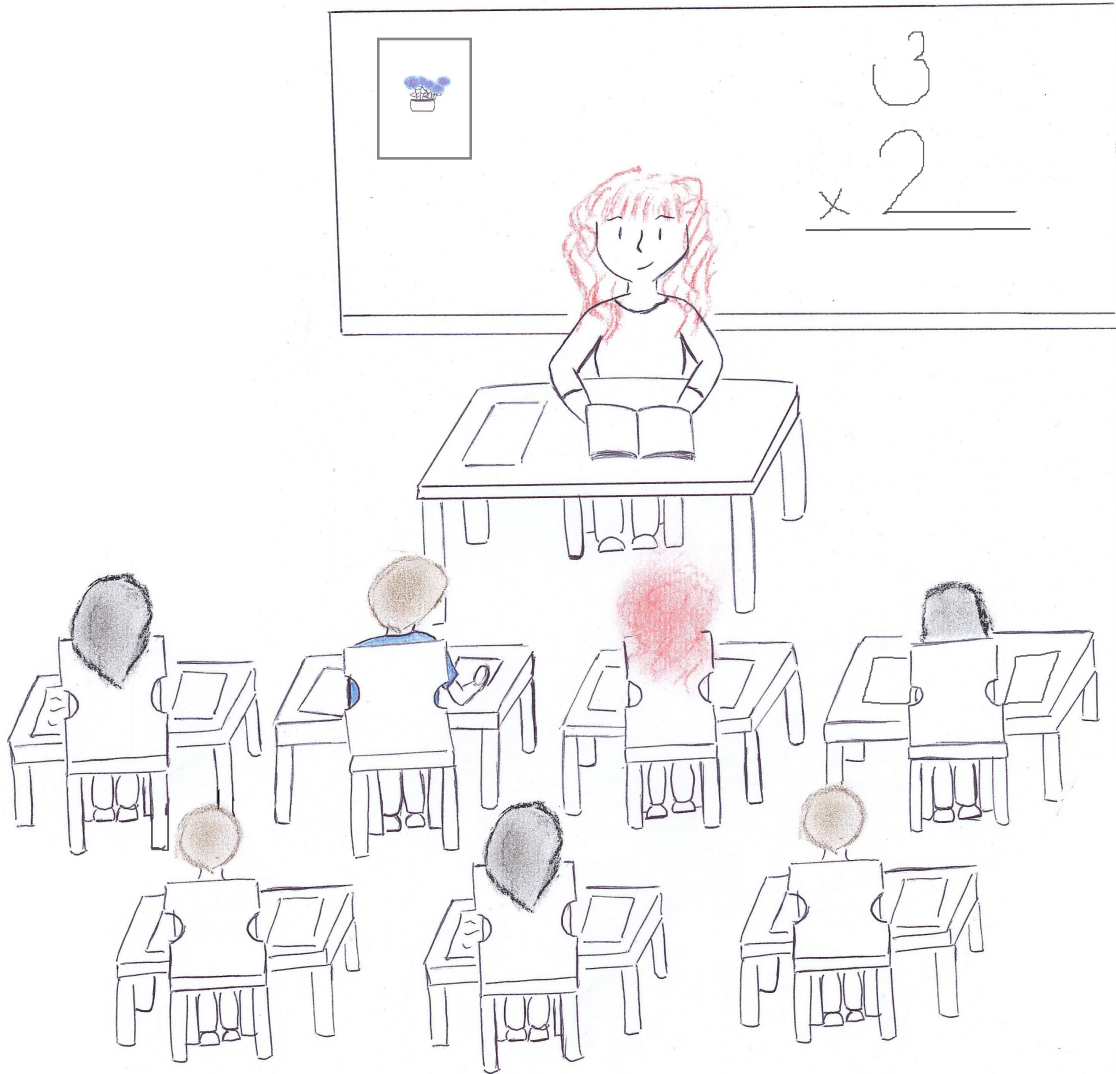
Un matí que plovia, i la mestra tenia la grip, en Pau es va apropar a l'Helena, que dibuixava unes hortènsies com les que tenia al pati i que l'àvia s'encarregava de regar.

Van començar a parlar, es varen explicar les seves coses, van riure una estona, es van sentir un pèl reconfortats i es van fer bons amics.

L'Helena va continuar castigada, invisible per als altres companys, però amb en Pau al seu costat. Així, el curs es va acabar sense que la senyoreta M. Pilar li aixequés el càstig i amb totes les matèries amb notes excel·lents. Els pares la van felicitar i no varen saber ben bé què li havia passat a la seva filla fins que, de gran, va escriure un conte per a nens protagonitzat per una nena que va viure un any molt trist perquè a la mestra li desagradava que els seus alumnes fossin inquietes.

L'any següent a l'Helena l'esperava una mestra nova, també pel·roja, que encoratjava els seus alumnes perquè preguntessin, i l'Helena va tornar a estar asseguda al davant, al costat d'en Pau.

Alçava el braç com feia a l'altra escola i les estones del pati se li feien curtes jugant i rient amb els companys, entre ells en Pau que, sense adonar-se, va ajudar-la a passar aquell curs tan trist en què es va trobar molt sola.

L'Helena era una nena
pèl-roja que a classe
sempre tenia el braç
alçat. Li encantava
preguntar tot allò que no
entenia perquè la mestra
li respongués els seus
dubtes.

A la senyoreta Maria Pilar, en canvi, no li agradaven gens les
preguntes i un bon dia va castigar-la.

L'arribada d'un nen nou ho canviarà tot sense fer soroll.